

ENTREVISTA

RESPOSTES CONTRA LA CRISI

Josep Lluís Sanfeliu

SOCI FUNDADOR D'YSIOS CAPITAL

Col·laboració "Hem de reduir els obstacles perquè la gent presti els seus diners" **Crèdit** "El finançament privat ha anat sovint a finançar bancs" **Orgull** "Els californians estan orgullosos d'Apple, però nosaltres no ho estem de Grifols"

"Ens falta creure'ns que a la cantonada hi tenim investigadors de fama mundial"

ÀLEX FONT MANTÉ
 BARCELONA

Josep Lluís Sanfeliu (Barcelona, 1974) és soci fundador d'Ysios Capital, un fons de capital risc amb seu a Barcelona que inverteix en empreses del sector biomèdic. El 2008 la companyia va aglutinar 69 milions de dòlars (50 milions d'euros) i, després d'invertir gairebé tots aquests diners en deu projectes repartits per Europa i els Estats Units, ja prepara un segon fons més ambiciós que el primer.

Aquesta sèrie d'entrevistes es diu Respostes contra la crisi i, precisament, un dels grans obstacles per sortir de la crisi és la falta de crèdit. ¿Els fons d'inversió poden ser una eina per reduir la dependència que la nostra economia té dels bancs a l'hora d'obtenir diners?

Nosaltres no serem la solució de la falta de liquiditat de les companyies, però els diners privats han de guanyar pes com a font de finançament, com passa als EUA. Allà el finançament bancari suposa un 20% del total, mentre que a Europa o Espanya és el 80%. Aquí el finançament privat ha anat sovint a finançar els bancs, fins i tot a través de productes problemàtics! Als EUA els mercats de capitals funcionen millor.

Què vol dir?

Jo conec nord-americans que, tot i no tenir un gran salari, són bons estalviadors i posen els diners directament a la borsa. Allà és fàcil fer-ho. Les inversions de capital privat tenen incentius fiscals perquè si algú inverteix en una empresa d'un tercer està donant suport a l'economia. Segurament aquell senyor a qui deixa diners crearà llocs de treball.

Aquí som més reticents.

Sí, i hem de reduir els obstacles perquè la gent presti els seus diners. Això facilitaria que la gent pogués accedir a finançament i crearia llocs de treball. Ara les tanques són molt altes. Ja em sembla bé que hi hagi unes tanques en forma de normatives, però no han de ser gaire altes. Han de ser suficients per garantir que la gent fa les coses bé i que ningú està abusant de ningú. Dit això, el capital privat ha de fluir en aquest tipus d'empreses.

Josep Lluís Sanfeliu defensa que la societat civil ha d'ajudar més el seu entorn. CÈLIA ATSET

"No pot ser que restringim l'anglès a les elits dels col·legis privats"

1. ¿Creu que el procés sobiranista afectarà l'economia?

2. ¿Com es podria millorar l'aprenentatge de l'anglès?

1. M'agradarà veure el pla de negoci perquè encara no l'he vist i no és clar. Hi ha opinions confrontades dels acadèmics. A fora, la gent no em pregunta per què volem la independència. Els sorprèn més com és que no podem votar. Aquest fet genera més preguntes perquè no entenen que a Escòcia puguin fer un referèndum i aquí no. Això m'ho pregunta gent formada de Nova York, Tel Aviv o Califòrnia. Després et diuen: "Aneu amb compte". Sobre la tercera via, no crec que arribi una

proposta gaire bona, perquè avui no hi ha cap indicati que indiqui que algú s'asseurà a la taula, tot i que ens la mereixem com a país.

2. No pot ser que l'aprenentatge de l'anglès estigui restringit a les elits dels col·legis privats. La política lingüística protectora amb el català era necessària però ara s'hauria de donar entrada a l'anglès amb molta força. Potser caldria canviar la formació dels professors i incorporar-lo a les guarderies públiques.

Pel que veig, no ho veu com una qüestió purament egoista de guanyar diners, sinó també com una manera d'ajudar l'economia real. La societat civil ha d'estar compromesa amb el seu entorn. Això els americans ho fan bé. Si ets empresari i t'ha anat bé, veuen com un deute moral acompanyar els empresaris més joves, fer-los de *coach* i donar-los consells gratuïts. Aquesta és la mentalitat del *giving-back* [retornar el que t'ha estat donat] que aquí no ha existit prou, però estic veient alguns moviments interessants últimament a casa nostra. Ara veig *family offices* [despatxos que gestionen el patrimoni de famílies adinerades] que aposten per empreses petites, o també directius que es mullen per altres persones i les ajuden.

Canviem de tema: Ysios inverteix en biomedicina. ¿Catalunya genera prou recerca?

Jo crec que sí, perquè el nivell de publicacions i el nivell d'excel·lència en els centres de recerca que tenim realment és altíssim... Tenim estrelles com la recerca en biologia molecular que es fa a l'Institut d'Investigació Biomèdica de Barcelona, i la Vall d'Hebron i l'Hospital Clínic en clínica general. No hi ha dubte: hi ha departaments que són els Messi o Iniesta del seu àmbit.

En som conscients, com a país?

Jo crec que no. I és molt important que la societat es comenci a creure que tenim moltes figures mundials: el Sloan Kettering de Nova York, que és el gran centre del món en recerca contra el càncer, té tres directors i dos són catalans: són el Josep Basalga i el Joan Massagué. Però és que, a més, n'hi ha molts com ells, i el que ens falta és saber-ho comunicar perquè hi ha molts centres que no ho saben fer. Ens falta creure'ns que a la cantonada hi tenim grans investigadors que són impressionants i reconeguts mundialment. A Suïssa se senten orgullosos de la seva xocolata, les seves farmacèutiques i els seus els rellotges. I els californians, de Google o d'Apple. Aquí crec que no estem orgullosos ni de Grifols ni d'Almirall. Encara tenim la visió sovint que són *empresaris de la salut* quan sovint al darrere d'això hi ha un engranatge de ciència brutal i que permet que empreses com aquesta siguin punteres al món.